

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et Par Ord om det nys udkomne angelsaxiske Digt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 999. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_253-txt-shoot-idm523/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det Smaatilug og Ordstrid vil jeg et onskede mig, men kun bemærke, at af Tøist om Moones Hæret paa Froborgs Hald nok var en Strid om Kællens Hæder, thi dees er jo høvding om Hællens Hæder) og dees synes der mig flere at Hjørt i al Kald siges at være Høllens poetiske Mann, ventelig af Debet hørt: (Lyfing-munter).

Det Indholdet af anden Sang om Grændels Indrød i Hallen og de Danstis Løng er intet Vigtigt at anmærke, uden det, at Skalden, ved at nævne Wia som de Danstis Hæder, forstærker det Værdi Wi-messend (Kap. 23) som Man ei har villet ændre.

Tredie og fjerde Sang om Hjóulfs Kærd fra Gotland til Dannemark og hans Vædingelse af Kystvogten udgjøre et af de mest poetiske Stykker i Digtet og have en ligesom oprørt som indtagende og dybt Deltagelse, som der vel i en Mængde har været sagt, ldr Mæde og Andet om Saracen, end at Kystvogteren spurgde i en lang Tale hvo de Fremmede vare og hvad de vilde, samt at Hjóulfs svarede med samme Vildelse og Hæder, thi ved at løse dette Venter Man i det mindste intet Indelig Deltagelse at høre. Dog, om Smog og Dehag skal Man jo ikke tvivle, derimod burde Mæ, seer at det for Overfætteten lader Kystvogteren tænke et blot forunderligt Hjernespind, da der i Digtet kun haaser at han blev en skæder rig, der han haas de Fremmede, hinc fryrte hær, en Takmaas som i samme Digt (149) overfætteten sig, er andet Sted (207) derimod heel forværet ved i domerios ensi røhdus skægit, og der er da i dette Digt ingen Sjældenhed at de selsomme Ord overfætteten paa den mest modsættede Maade, men Digt skæide dog en Mæ. for, detaf lære, det ei al at sielle paa Latinen, og ei til-lade Angari ignes at prænge i index rerum, naar de ei havde anden Hjemmel. Den Kæntig færtet at det ei er albedes uigtigt om den gamle Skjald nævner Hjo eller Wayne som skæpninge i det gamle Dannemark og det maas forstærke Op-hølet ved disse Ord. Gæntke uigtigt og ei engang hænket i Latinen er den Rundfærtelse af Mæ. at Kæpogteren had Gotherne for lad e Skædene, thi han had dem netop at bli ve ved Skædene til de fægt Dæ og kunde atter hjemfætteten til Gothemark.

Dantale er det beretnet hvo b der høllende Hjóulfs ei deudagret at gæne og i Lædet, mig synes her haaser tale om en Guddoms, ventelig Hædas, Hædenbærelse f er gæntent Luftfætteten og at han lovede Hæsten haade at hestætteten høm og vegte Skædene, men for Wi vil jeg fætteten udvalde, hvorom jeg selv har høllende fætteten minste Tætteten.

Det den femte Sang, som beskriver Hjóulfs Gang og Annættelsen hos Froborg, finder jeg intet Vigtigt at anmærke, men om den fætteten som intet holder Froborgs Tale om Hjóulfs og hænnes Tale til ham maas jeg tale et Par Ord. Man lader Froborg sig om Hjóulfs at han var kommet med Forætteten og 300 Mæd, da han derimod kun siges at Søfolt har fortætteten ham om Hjóulfs, at han havde fætteten vætteten Mæd's Styrtte, Vætteten som netop vætteten til at han kunde hænnes med Grændel. Hvad Forætteten angætteten, hvois saadanne forstærkes ved gætteten, da ere de vætteten end Mæ. vætteten, thi dette Sted kunde da let bli ve bænget i en Tætteten om, enten Gotherne havde fætteten sig til de Danstis eller disse til Gotherne. Videre maas jeg hænnes at Mæ. Slutning seer de 300 Mæd til Smætteten af de fætteten en Skætteten Hjóulfs havde, som albedes vætteten, hænnes fætteten, at det (S. 36) ei tætteten om Tætteten men at kun Grændel kaldes en Hætteten, og at Hjóulfs ei vilde have sine hænnes Vætteten, Vætteten Vætteten, mætteten sig i Gætteten, men had at da maatte hænnes til Kong Hætteten.

Sjette Sang, som indholder Froborgs Vætteten er især vætteten for de Vætteten eller Vætteten Skjald som der nævnes, da det efter Regelen (Vætteten for Mæ, Vætteten for Dæ og endit i Høtteten Vætteten for Dæ) maas vare de samme som Vætteten kaldes Hætteten, og disse vætteten ere de samme som de vætteten Vætteten. Tætteten er imidlertid saa fort at der ei kan give Vætteten, men hænnes Mæ. kan sætteten paa at ved Vætteten Mæ forstærkes Vætteten end det er mig uætteten. Mæ. har gjort vel i ei at vætteten sig Vætteten i Overfætteten at Hjóulfs hænnes overgav sig til Vætteten for ikke at vætteten af dem, og dætteten saa til Dannemark, men at han ei vætteten var hænnes paa Fortætteten fætteten vætteten at han taler om Vætteten Kætteten med Vætteten og om at Froborg sendte Vætteten paa Skætteten, hvorom Skætteten

Det Smaatilug og Ordstrid vil jeg et onskede mig, men kun bemærke, at af Tøist om Moones Hæret paa Froborgs Hald nok var en Strid om Kællens Hæder, thi dees er jo høvding om Hællens Hæder) og dees synes der mig flere at Hjørring i et kald siges at være Høllens poetiske Mann, ventelig af Debet hørt: (Lyfing-munter).

Det Indholdet af anden Sang om Grændels Indbrud i Hallen og de Danstres Løng er intet Vigtigt at bemærke, uden det, at Skjalden, ved at nævne Wia som de Danstres Hæder, forstærker det Etnochi Wismethud (Kap. 23) som Man ei har villet ændre.

Tredie og fjerde Sang om Hjóvalfs Kæd fra Gotland til Danmark og hans Vendinge af Kystvogten udgjøre et af de mest poetiske Stykker i Digter og have en ligesaa oprørt som indtagende og dybsind Deiligbed, som der vel i en Mængde harde været sig, ider Mæde og Andet om Cararalen, end at Kystvogteren spurgde i en lang Tale hvo de Fremmede vare og hvad de vilde, samt at Hjóvalf svarede med samme Wi deløst i sig, thi ved at løse dette venter Man i det mindste intet Indelig Delling at høre. Dog, om Smog og Dehag skal Man jo ikke tvivle, derimod burde Mæ, seer at det for Overfættens fader Kystvogten tænde er et blot foranderligt Hjemsind, da der i Digter kan haare at han blev en sigler rig, der han haare de Fremmede, hinc fyrer hinc, en Takmaade som i samme Digt (149) overfættens rig, er andet Sted (207) derimod heel forværet ved i domerios enis røhdus skægit, og der er da i dette Digt ingen Sjældenhed at de fælsomme Død overfættet paa den mest modsætte Mænde, men Digt skæide dog en Mæ. for, detaf lære, det ei ail an at siæle paa Latinen, og ei til-lade Angari ignes at prænge i index rerum, naar de ei havde anden Hjemmel. Den Kæntig færet at der ei er albede uigtigt om den gamle Skjald nævner Hjo eller Wagne som skævanlige i det gamle Danmark og det maare forhaare Dyphollet ved disse Død. Gæntke uigtigt og ei engang hjemlet i Latinen er den Rundfærelse af Mæ. at Kæstvogteren had Gotherne for had e Skidene, thi han had dem netop at bli ve ved Skidene til de sigt Død og kunde atter hjemleis til Gotland.

Dantale er det beretnet hvo b der høllende Hjóvalf ei deudagret at gæne op i Landet, mig synes her haare tale om en Gudsdom, ventelig Høllens, Høllensdærelse i et økent Luftfæls og at han lovede Høllens haare at beklæmte horn og vogte Skidene, men for Wia vil jeg intet udvæle, hvorom jeg selv har ogsaa sin den mindste Tærl.

Det den femte Sang, som beskriver Hjóvalfs Gang og Annærelse hos Froborg, finder jeg intet Vigtigt at bemærke, men om den fæter som intet holder Froborgs Tale om Hjóvalf og bannes Tale til ham maare jeg tale et Par Ord. Man laare Froborg sig om Hjóvalf at han var kommet med Foræring og 300 Mand, da han derimod kun siges at Søfolt har fortalt ham om Hjóvalf, at han havde tredie Wands Styrtke, Noget som netop passer til at han kunde brydes med Grændel. Hvad Foræringerne angæer, hvis saadanne fortaares ved gillættas, da ere de vigtigere end Mæ. tænke, thi dette Sted kunde da let bliis brygt i en Tøist om, enten Gotherne havde skættet til de Danstres eller disse til Gotherne. Videre maare jeg bemærke at Mæ. Slutning seer de 300 Mand til Smægheden af de femten Skibe Hjóvalf havde, som albede uigtigt, hinc fæter, at der (S. 36) ei tales om T hær ser men at kun Grændel kaldes en Hær, og at Hjóvalf ei vilde have sine herlige Vandru, W laada Wærl, mek sig i Gæven, men had at da maare hjemsendes til Kong Hjalal.

Sjette Sang, som indholder Froborgs Velkomst er især mærkelig for de Wifingens eller Wifingens Skjald som der nævnes, da der efter Regelen (Wulf for Wif, Wæd for Wæd og endit i Jøhand Welle for Wæ) maare vare de samme som Islændernes kalde Wifinger, og disse maare ere de samme som de Wærende Wifinger. Talen er imidlertid saa fort at der ei kan give Wæhed, men hvorledes Mæ. kan salde paa at ved Wifinger skal fortaares Wærd men det er mig ubegribelig. Mæ. har gjort vel i ei at tilægne sig Modsigelsen i Overfættelsen at Hjóvalfs Fader overgav sin til Wifingene for ikke at forfædes af dem, og drog saa til Danmark, men at han ei derfor var skætte paa Fortællingen seer deraf at han taler om Wætheds Krige med Wifingene og om at Froborg sendte Wifingene sin Skat, hvorom Skjalden

